

ע"מ 50152-07-15
בפני כב' השופט ורדי

בבית המשפט המחוזי בתל אביב
לעניינים מנהלים

העותר: אגלש"ן - איגוד לקוחות שופטי נוער ועו"סיות נוער
 ע"י לורי שם טוב ת"ז 024506230 עיתונאית
 מרח' כצנלסון 126 ב', ת.ד. 1305 גבעתיים 57525
 דוא"ל: lorish69@gmail.com טל': 054-5320390

- נגד -

המשיבים: 1. משרד הרווחה
 2. בית הספר המרכזי להכשרת עובדי רווחה
 רח' ז'בוטיסקי 1 רמת גן
 3. ויצ"ו הסתדרות עולמית לנשים ציוניות, ע"ר 580057321
 שד' דוד המלך 38 ת"א

עתירה מנהלית (מכרזים)

להלן תגובת העותר:

1. ויצ"ו הגישה בקשה למחיקת הליך בת 205 עמודים. עצם הגשת הבקשה החצופה היא מעשה חריג ויומרני, המעיד מצד אחד על התעוזה והביטחון של ויצ"ו כי בית המשפט הוא "יסמן" של הסוציאליזם החוגגות על חשבון הציבור שאין לו פה, ומאידך, היא מנסה למנוע מהציבור לדעת על השחיתויות והמשכורות המנופחות של ויצ"ו וחברותיה.
2. ויצ"ו הגישה מסמכים כנספחים שעל חלקם לא ניתן תצהיר, וחלקם בכלל לא קריאים. כל נספחי ההתקשרות בין ויצ"ו ומשרד הרווחה לא קריאים בכלל. הטשטוש של הנספחים נראה מכוון. על בית המשפט לדרוש מויצ"ו להגיש נספחים קריאים עם תצהירים מפורטים לגבי כל מסמך ומסמך, טרם תתקבל החלטה.
3. לא הוגש כל נספח לגבי נסיבות המכרז אשר שולל את טענת תפירת המכרז, כגון: כמה מועמדים הגישו מועמדות למכרז, מה היו ההצעות, ואיך קרה שדווקא ויצ"ו זכתה במכרז. הוגש מכתב בו כתוב בסתמיות שמשרד הרווחה מודיע לויצ"ו כי זכתה במכרז. היכן הפרוטוקול של ועדת המכרזים של משרד הרווחה בו דנו במכרז, במציעים שניגשו למכרז, אם בכלל מישהו ניגש למכרז זה, ומדוע דווקא ויצ"ו זכתה במכרז?
4. בנוסף, לא הוגש כל תצהיר השולל את הטענות כי נשות ויצ"ו נגועות בשנאת גברים כרונית, ולכן השתתפות ויצ"ו במכרז נגועה בניגוד אינטרסים.
5. נשות ויצ"ו מופיעות בוועדות הכנסת ומדברות בלהט נגד גברים, נגד שוויון בהורות, ואחת מהן עו"ד עירית גזית מתראיינת בטלוויזיה, ואף מופיעה בכנסת ומפיצה בשם ויצ"ו דברי הסתה ושנאה תהומית כלפי גברים, כמו: שגברים הם אלימים מטבעם, כספומטים, לא מסוגלים לגדל ילדים, רק רוצים לנצל את גופן של נשים למטרות סקס, מתחתנים עם נשים לצורכי הזניית גופה של האישה כדי לחסוך לגברים ביקורי קבע בבתי זונות, מונעים מהנשים שהם מתחתנים איתם מלקדם קריירה, אונסים את הנשים שהם מתחתנים איתן יום ולילה ומבזים את גופן של נשים, שהגברים המציאו את טקסי הנישואין כדי להפוך את הנשים לזונות מונוגמיות לבעליהן והכל תמורת כתובה, שהגברים מחפצים גופות של נשים, במיוחד אלה שלהן הגברים מציעים נישואין ומציעים להן טבעות, שהגברים לא מגנים על נשים מפני גברים ישראלים אחרים

שמתסכלים עליהן במבטי זימה, כך שבעצם האיום הכי גדול על נשות ישראל הם הגברים הישראלים שמבצעים מאות אלפי מעשי אונס ואלומות נגד נשים בכל חודש.

6. מדובר בתעשיית תעמולה של שנאה דר-שטירמרית משומנת של ויצ"ו נגד גברים ישראליים, ובמיוחד נגד גברים יהודיים, כדי להצדיק את משכורות העתק של נשות ויצ"ו, ואת התרומות של מיליוני דולרים מנשות ויצ"ו האמריקאיות, שכולן נועדו למטרות של מלחמה בגברים, כדי להעצים את נשות ויצ"ו ותעמולת השנאה.

7. כאמור, לא הוגש אפילו תצהיר אחד השולל את טענת הבסיס כי ויצ"ו הוא ארגון הסתה נגד גברים, ושההשתלטות על בית הספר להכשרת עובדי רווחה נועדה לזרוע שנאת גברים בעובדות הסוציאליות מטעם מדינת ישראל.

8. לבני הטענה כי אין סמכות שיפוט מקומית בתל אביב, מפנה העותר לכך שבית הספר בו מדובר **נמצא ברמת גן, ותפירת המכרז לטובת ויצו התרחשה ברמת גן**. ראו פס"ד של מיכל אגמון גונן עת"מ 13-03-27344-27344 גלובס פבלישר עיתונות 1983 בע"מ וואלי ציפורי נ' מדינת ישראל (19/06/2013):

אני סבורה, כי גם אם השיקול עליו עמדה ב"כ המדינה עמד לנגד עיני המחוקק, הרי שהשיקול המרכזי, בקביעת הסמכות המקומית במקום מתן החלטתה היא הקלה על האזרח, העותר. יש להדגיש כי באמצעים האלקטרוניים הקיימים היום, העברת מידע נעשית בקלות ובמהירות. גם אם יש צורך לקיים פגישה פנים אל פנים, הרי שלא מדובר במרחקים ארוכים במיוחד.

יש להקל על העותרים בהתדיינות. זו הייתה אחת המטרות בהקמת בתי המשפט לעניינים מינהליים, הפוזורים בארץ. העותרים, ככלל יפנו בקשות לרשות הקרובה למקום מושבם, שם ככלל, תינתן החלטה בעניינם. אם תידרש התדיינות, ניתן יהיה לקיימה במקום בו ניתנה החלטה. כך למשל כאשר יש לשכות של משרד ממשלתי פזורות בכל הארץ. שיקול נוסף הנוגע לעותרים הוא ליצור ודאות בקרב ציבור המתדיינים לאיזה מבתי המשפט עליהם לפנות (ראו: אליעד שרגא, רועי שחר המשפט המינהלי כרך שישי - סדרי הדין והראיות בבתי המשפט לעניינים מינהליים, עמ' 131 (2011), להלן: שרגא ושחר, המשפט המינהלי).

ב. מעמד הסמכות המקומית

תקנות בעניין סמכות מקומית קיימות גם בסדר הדין הפלילי ובסדר הדין האזרחי. בפסיקה מסתמנת מגמה לפיה ניתן משקל פחות לשאלת הסמכות המקומית (ראו סטיבן גולדשטיין וערן טאוסקיג, "הפחתה במעמד שאלת הסמכות בבתי-המשפט הכלליים", עלי משפט ג', 279 (תשס"ג-ד); ש' לוי, תורת הפרוצדורה האזרחית - מבוא ועקרונות יסוד (תשנ"ט), בעמ' 99 ממליץ המחבר לבטל את עניין הסמכות המקומית בהליכים אזרחיים).

מגמה זו, באה לידי ביטוי בכללי הסמכות המקומית בהליכים אזרחיים, בהם קבעה הפסיקה שאין לייחס משמעות מופרזת לשאלת הסמכות המקומית בין היתר, בהתחשב בכך שהמרחקים בין מרבית הערים בארץ אינם גדולים.

ברע"א 6920/94 יאיר לוי נ' צבי פולג ועליזה סיון (להלן: עניין פולג), פ"ד מט (2) 731, קבע כב' השופט ש' לוי:

"במדינה קטנה כמדינתנו ממילא אין לייחס משמעות מופרזת לשאלה אם תובענה פלוגית מוגשת בתחום סמכותו המקומית של בית משפט זה או אחר; ואין עניין זה ראוי, בנסיבות רגילות, לשמש שנוא להעלאת טענות טרומיות"

וברע"א 11180/08 עיריית מודיעין-מכבים-רעות נ' ארד הנדסה בע"מ (2009), עניין עיריית מודיעין)) נאמר:

"מדינת ישראל היא מדינה קטנה. המרחקים בין הערים והישובים כה קצרים, קל וחומר המרחקים בפרשה זו בין העיר מודיעין, מקום מושבה של המבקשת 1, לבין בתי המשפט הן בירושלים והן במחוז המרכז".

עוד ראו רע"א 11556/05 קמור רכב בע"מ נ' חימו (ניתן ביום 27.2.06); בג"ץ 7067/07 חיים נתנאל בע"מ נ' שר המשפטים פרופ' דניאל פרידמן (ניתן ביום 30.8.07); רע"א 1878/12 עווד חלבי האשם נ' ש.מ.פ. חברה לנאמנות והשקעות בע"מ (ניתן ביום 2.4.12); א' גורן, סוגיות בסדר דין אזרחי (מהדורה עשירית, תשס"ט), 35.

גולדשטיין וטאוסגי, הפחתה במעמד הסמכות, סבורים כי ההלכה הנוסעת מעניין פולג היא כי יש להפחית מחשיבותה של סמכות מקומית ולהגמיש את הכללים לטובת בחירה מרבית בידי התובע (שם, בעמ' 297). מחוקק המשנה הלך בעקבות מגמה זו והוסיף את תקנה 3(א) לתקנות סדר הדין האזרחי. בפועל גוף מסחרי בפרישה ארצית נתבע בכל מקום מבחינת הסמכות המקומית.

הדברים מקבלים משנה תוקף מקום בו המדינה היא צד להליך. בהליכים אזרחיים, בדרך כלל, עומדים האזרחים משני צידי המתרחס, ויש הטוענים כי מסיבה זו דווקא אין להקל בשאלת הסמכות המקומית בהליכים אזרחיים (לעניין זה ראו: אסף טבקה ועידו באום, "להחזיר עטרה ליושנה" מקומה הראוי של הסמכות המקומית בסדר הדין האזרחי", עלי משפט ט' 74 (תשע"א)).

באשר בצד אחד עומדת הרשות, שלה בכל מקרה יתרון על האזרח העותר, נקבע בעניינים אזרחיים כי: "אכן, המדינה מלוא הארץ כבודה, שהי המדינה יושבת בכל מקום בארץ, ומשום כך רשאי אדם לתבוע אותה בכל מקום שהוא" (זוסמן, סדרי הדין האזרחי (מהדורה שביעית, בעריכת ד"ר ש' לוי, 1995) עמ' 74-75).

במשפט הפלילי, הסמכות המקומית נגזרת מזכות הנאשם להליך הוגן, וקבועה במקום ביצוע העבירה שם נגישות לעדים, לראיות ולחומר החקירה. עם זאת, הנשיא א' ברק בבש"פ מ"י נ' זוזיאשווילי, פ"ד נט (4) 229, 235 (2005, להלן: עניין זוזיאשווילי) עומד על כך שקיימים שיקולים נוספים: "היעילות המערכתית של רשויות החקירה, התביעה והשפיטה". אולם, הדגש הוא על האזרח.

תקנה 2(א) לתקנות בתי המשפט לעניינים מינהליים תוקנה לאחר הפסיקה האמורה בעניינים אזרחיים, ועל אף שמדובר במדינה כמשיבה במרבית ההליכים, היא אינה מאפשרת להגיש עתירה מינהלית בכל מקום. לעניין זה יש לכבד את מצוות מתקין התקנות. אך גם כאן, לטעמי, הדגש, במקרים של ספק, צריך להיות טובת העותרים.

ג. החשיבות בבירור מהיר של עתירות מינהליות

הדיון בעתירות מינהליות נועד להיות מהיר ויעיל. מהיר ויעיל יותר מהליכים אחרים, לאור העובדה שעתירות מינהליות מוגשות על החלטה של רשות המפקדת על עניינו של הציבור כולו וככלל צופה פני עתיד. זאת בניגוד להליכים אחרים - פליליים ואזרחיים - בהם האירוע עצמו קרה וההתדיינות היא לאחר מעשה. אין בכך לגרוע, כמובן, מהצורך במהירות ויעילות בכלל ההליכים, אך בהליכים מינהליים הדבר מודגש.

עמדו על כך שרגא ושחר, המשפט המיהלי, בעמ' 122:

"התפישה העיונית מאחורי השאיפה להכרעה מהירה ויעילה בהליך המשפטי-מינהלי נעוצה בכך שסך קיומה של עתירה משפיע לרעה על תפקודה של הרשות הציבורית האמונה על האינטרסים הציבוריים. בשל כך שהרשות נדרשת להיערך להתדיינות, מרחף על פעילותה בנושא הקשור לעתירה סימן שאלה שמה יתערב בית המשפט בהחלטתה ויבטלה. על מנת לאפשר את פעילותה התקינה של הרשות, וכדי לא לפגוע באינטרס הציבורי, נולד הצורך בסיום מהיר של הדיון השיפוטי"

חשיבות המהירות והיעילות עלות מנוסח החוק והתקנות. כך ההוראות המחייבות את העותר להמציא את כל הראיות והמידע הרלבנטי בפתח ההליך, כך החובה להגיש עתירה מינהלית ללא שהיו ולכל היתר תוך 45 ימים מיום מתן החלטה, המועדים להגשת ערעורים קצרים, ועוד. בנוסף, סעיף 13 (2) לחוק בתי המשפט עניינים מינהליים מסמך את שר המשפטים להתקין תקנות לעניין סדרי דין, תוך הנחית מתקין התקנות שיש להתקין תקנות "שיבטיחו סעד מהיר ויעיל"

באחד התיקונים שנערכו לחוק בתי המשפט לעניינים מינהליים, נערך דיון בעדת המשנה של הכנסת לעניין הצעת חוק בתי משפט לעניינים מינהליים, בשאלת אפשרות הערעור על החלטות ביניים (הכנסת ה-16, פרוטוקול משיבת ועדת משנה לעניין הצעת חוק בתי המשפט לעניינים מינהליים, 28.3.05), בההיר היועמ"ש דאז, עו"ד מני מזה, מדוע אין לאפשר ערעור על החלטות ביניים בעניין סמכות מקומית (עמ' 13 לפרוטוקול):

"התלבטנו לגבי הנושא של סמכות מקומית, אבל החלטנו לוותר בגלל המגמה שהליך מנהלי צריך להיות מהיר. סמכות מקומית זה פחות מהותי. אמרנו שזה לא נורא אם בית משפט במקום לדון בירושלים ידון בתל אביב. זה לא עניין מהותי, לכן גם אין טעם לאפשר ערעור תוך כד"י."

היינו, גם העובדה שהחלט שלא לאפשר לבקש לערער על החלטה בעניין סמכות מקומית, במהלך ההליך (אלא במסגרת ערעור על פסק הדין הסופי, בניגוד לסמכות עניינית) מדגישה כי גם בעיני המחוקק שאלת הסמכות המקומית פחותה בחשיבותה.

בית המשפט העליון עמד על שיקול זה בהתייחס לסעיף 12 לחוק העוסק בשאלה על אילו החלטות ניתן לבקש ערעור ברשות, בבר"ם 7026/06 פארח נ' הועדה המקומית לתכנון ולבניה נצרת (2006): "בדאיה כוללת [הוראה זו - מ' א' ג'] מביאה למניעת בזבז של זמן שיפוטי יקר ולהפחתה של התדיינות".

בעניין עיריית מודיעין הדגיש בית המשפט את העובדה שדיון בשאלת הסמכות המקומית, מעכב באופן לא ראוי את הדיון בתיק לגופו:

"בעלי הדין מקדישים עלויות ניכרות בהתדיינות באשר לסמכות המקומית ובהעברת תיק אשר הטיפול בו כבר החל מבית משפט אחד לבית משפט אחר. זו אחת הדוגמאות הבולטות בהן עשוי להתבזבז זמן שיפוטי יקר"

אם כך בהליכים אזרחיים, כך על אחת כמה וכמה בעניינים מינהליים.

9. למעשה בתביעת העותר, מפורט מדוע התביעה הוגשה בשיהוי, ואין לעותר אלא להפנות את בית המשפט לעתירה עצמה.

10. לגבי טענות השיהוי, הרי שכולן מבוססות על תאריכים ופעילויות שבין ויצ"ו למשרד הרווחה שמעולם לא פורסמו בציבור. משרד הרווחה מעולם לא פרסם באתרו או בתקשורת הודעה על זכיה של ויצ"ו במכרז. הדוברת של משרד הרווחה מעולם לא הוציאה הודעה לתקשורת על אירוע כל כך חשוב ומכונן. כנ"ל גם לגבי ויצ"ו. ויצ"ו מעולם לא פרסמה בציבור כי היא הזוכה במכרז.

11. ככל שהמשיבה מבקשת לספור את תקופת השיהוי מהיום בו זכתה במכרז, עליה להראות כי ניתנה על כך הודעה לציבור כדי שהמתנגדים יוכלו לפעול בזמן. זה כמובן מעולם לא נעשה, כי תפירת מכרזים נעשית במחשכים.

12. יצוין שלמשרד הרווחה יש חובת פרסום במסגרת חוק חופש המידע והדו"ח השנתי אותו מפרסם המשרד על פי חוק. הדו"ח השנתי מתפרסם באתר משרד הרווחה, וניתן לראות שמעולם לא נכתב בו כי משרד הרווחה התקשר עם ויצו לצורך תיפעול והכשרת העובדות הסוציאליות של משרד הרווחה.

13. ככל שויצ"ו עומדת על טענת השיהוי, תקופת השיהוי צריכה להתחיל מהמועד בו משרד הרווחה דיווח בדו"ח חופש המידע השנתי על ההתקשרות (אלא אם כן ניתנה הודעה ספציפית, והודעה כזו לא ניתנה מעולם). מכיוון שזה לא נעשה, לא התחילה תקופת השיהוי.

14. לגבי מעמדו של אגלש"ן, הרי שמדובר באגד אנשים בעלי אינטרס משותף. מכיוון שאגד אנשים זה איננו מתכוון לאסוף תרומות או לחלק משכורות, והפועלים הם כולם מתנדבים, אין כל צורך בהצגת תעודת התאגדות.

15. ויצ"ו עצמה מתיימרת לדבר בשמן של כל הנשים בישראל, אולם ויצ"ו לא עורכת בחירות בין נשות ישראל, לא מבקשת מנדט מטעם נשות ישראל, ולמעשה מדובר בנשים אינטרסנטיות שמדברות בשם עצמן, והן מטעות את הציבור כאילו נשות ישראל בחרו אותן לדבר בשמן. ויצ"ו היא למעשה ארגון של נשים פמיניסטיות רדיקליות המייצגות אגנדה של שנאת גברים, ואין להן כל אישור מטעם הציבור שבשמן הן מדברות לקדם את האגנדה המסולפת אותה הן מקדמות.

16. ויצ"ו איננה ארגון נשים ציוניות כפי שהיא נקראת. זהו ארגון של עסקניות מגדר קולניות הניזונות מזריעת שגאה ואיבה בין המינים.
17. מי שבעצמו אין לו תמיכה בציבור לקדם את האג'נדות אותן הוא מקדם, איננו יכול לבוא ולהטיל רפש בארגונים אחרים המבוססים על תמיכה קהילתית.
18. ויצ"ו מנסה למנוע דיון בעתירה עצמה בדרכים לא מקובלות ולא נהוגות ועל בקשת סרק מייגעת זו, יש לחייבה בהוצאות לדוגמא.
19. מכרז כמו זה אשר נדון בעתירה הוא מכרז שנועד לרווחת הציבור ולכן היה צריך להיות מפורסם בריש גלי. אם אין לויצ"ו מה להסתיר, אדרבא, שתראה את המכרז. אבל מעבר לתפירת המכרז ע"י יועמ"ש הרווחה בתיא ארטמן, את ניגוד האינטרסים ויצ"ו לא יכולה להסתיר. כולם כולל כולם יודעים ששנות ויצ"ו נגועות בשנאת גברים קטלנית, כרונית, פתולוגית וויראלית. ככאלה, נשות ויצ"ו לא יכולות שלא להרעיל את העובדות הסוציאליות במשרד הרווחה ברעל נגד גברים. זה פשוט טבוע בגנים שלהם, וכבוד בית המשפט יכול בהחלט לקחת עובדה זאת כדיעה שיפוטית.
20. המשיבה 3 זוכה במכרזים התפורים למידותיה, על ידי בתיא ארטמן יועמ"שית הרווחה. לא יתכן שגוף אשר נגוע ומקדם שגאה קטלנית נגד גברים שהם מחצית מהאוכלוסייה יופקד על חינוך פקידות הסעד שאף תקנון האתיקה שלהן אשר לעולם לא נאכף, מחייב אותן לפעול ללא משוא פנים מגדרי.
21. למשיבה 3 יש עניין להסתיר את המכרז מהציבור, איך ולמה הם זוכים במכרז פעם אחר פעם, ואיזה הטבות הן זוכות כתוצאה מזכייתן במכרז.
22. כאמור, ויצ"ו אינה מכחישה את הטענה ששנות ויצ"ו נגועות בשנאת גברים. נהפוך הוא. הן מתפארות בזה. כל מה שהן טוענות שלציבור המקבל את שירותי עו"ס לחוק הנוער, אין זכות להתערב במה שקורה בדרגים למעלה ובחלוקת השלל בין משרד הרווחה לויצ"ו.
23. סוף דבר, בית המשפט מתבקש לדחות את בקשת ויצ"ו ולהשית נגדה הוצאות נכבדות, על הגשת בקשת סרק והטרחת העותר למענה על בקשה זו.

לורי שם טוב